

CHƯƠNG 1995:**CON CHÓ MILOU CỦA GIA ĐÌNH TÔI.**

Hôm nay tôi lại viết về con chó của gia đình tôi. Tên nó là Milou, một con chó đã hơn 15 tuổi đời, già nua, ghé lở,...

Đã hơn 2 tháng xa gia đình, cái thời gian ấy sao mà trôi đi thật lẹ. Bao biến cố dồn dập cứ bủa vây quanh mình và những nỗi khó khăn khác cứ chập chờn quanh đây. Tuy vậy, lúc nào tôi cũng nhớ đến gia đình, mái nhà, từng đồ vật và những con thú nuôi trong nhà tôi nữa.

**Anh em Đức Thầy và con chó Milou,
chụp nơi ngôi Đức Ngài trước năm 1975.**

Vào một đêm tháng 6 năm 1985, tại trại Galang, nơi barrack tôi tất cả như chìm trong giấc ngủ. Những nhịp thở đều, những tiếng cọ mình trên sàn gỗ, những tiếng nói trong mơ,... của hơn 40 con người trong barrack này cứ lần lượt vang lên. Bên ngoài, tiếng ai oán của loài dế, tiếng rên rỉ của loài ếch ương và tiếng chác lười nảo nẻ của loài thạch sùng hòa với tiếng gió thổi xào xạc như tô đậm thêm cái nét buồn, nảo nuột của những con người Việt Nam ngày tháng cứ thấp thỏm đợi chờ tại hòn đảo tạm cư này.

Mặc những tiếng buồn như ai oán đó, mặc những tiếng thồn thức, kéo kẹt thâu đêm đó, tôi vẫn nằm im và suy nghĩ mông lung về con người, cuộc sống. Tôi vẫn chưa ngủ, cố gắng nhưng vẫn không tài nào chợp mắt được.

- Sột soạt.

Có tiếng cọ xát vào mảnh mùng dưới chân tôi, tôi ngoảnh mặt nhìn xuống, thì bắt chợt tôi bắt gặp hai ánh mắt của một loài thú trong đêm. Tôi định thần nhìn kỹ thì đó là ánh mắt của một con chó, và thật ngạc nhiên nó là con chó của gia đình tôi, con Milou.

Tâm thức tôi như đã báo cho tôi một điều gì, tôi im lặng và xúc động. Con Milou của tôi đã mất đi cái dáng ốm o gầy mòn của hôm nào, đã không còn những nét loan lỗ trên người do sự tàn phá của rận, ghẻ và thời gian.

Con Milou nhìn tôi một lúc rồi im lặng bỏ đi. Tôi không gọi nó, cũng không đi theo nó bởi vì trong tâm thức, tôi đã hiểu rằng nó đã chết. Quả vậy, qua bức thư của em tôi kể lại, con Milou nhà tôi đã chết vào tháng 6 năm 1985...